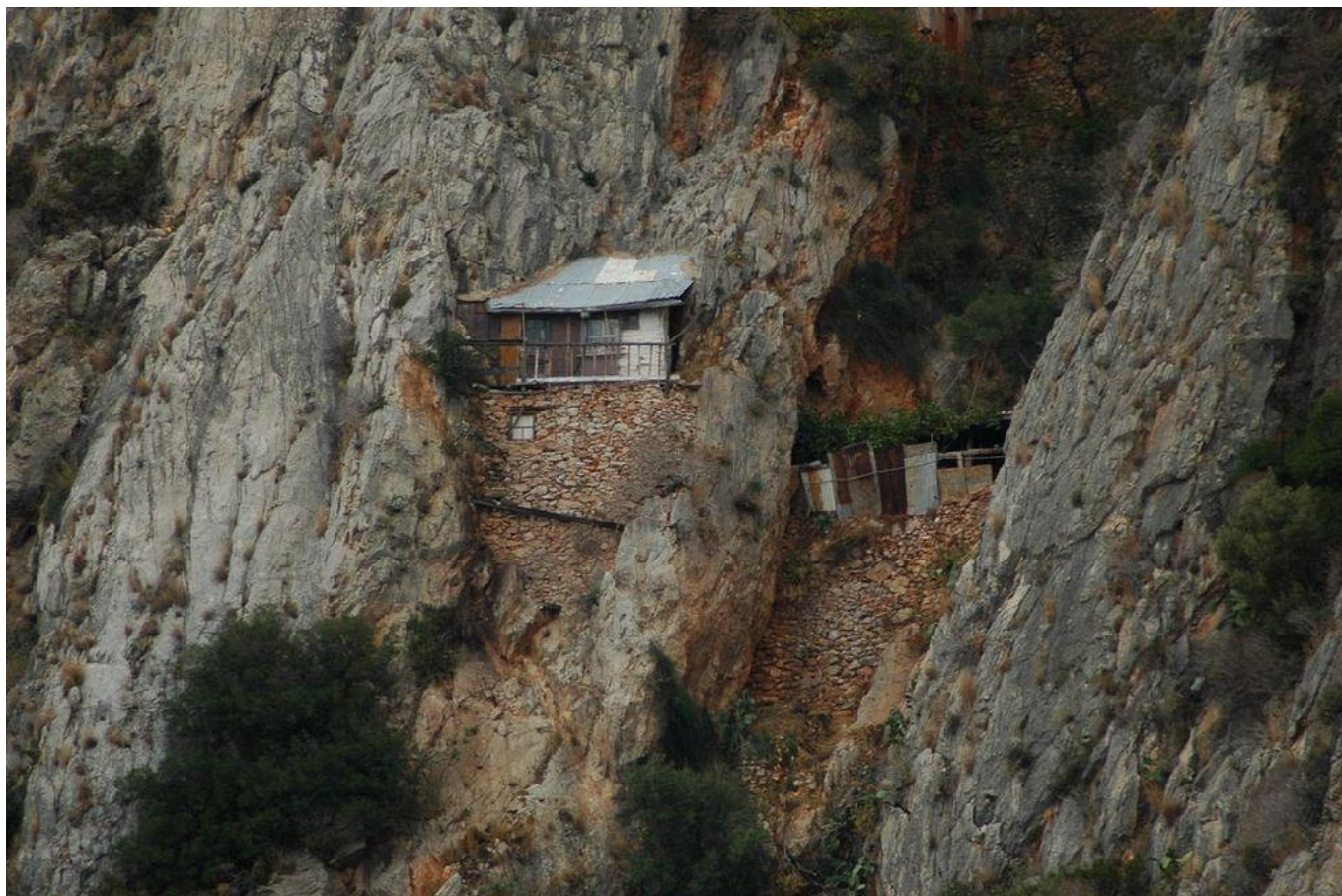


Αποφθέγματα από την Ασκητική και Ησυχαστική Αγιορείτικη Παράδοση

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



Ο γε-ρω Τρύ-φων ὁ Κα-ψα-λι-ώ-της, ὁ Ρου-μᾶ-νος, κά-πο-τε πῆ-γε στήν Κοι-νό-τη-τα καί τόν ρώ-τη-σαν σέ ποι-ό Κελ-λί μέ-νει. Ἀ-πάν-τη-σε: «Τό Κελ-λί μου δέν ἔ-χει ὄ-νο-μα», ἐ-πει-δή δέν εἶ-χε Ἐκ-κλη-σά-κι. Καί ὁ ἴ-διος δέν εἶ-χε ὄ-νο-μα, ἀλ-λά τό πρό-σω-πό του ἔ-λαμ-πε καί τά δά-κρυ-ά του ἔ-τρε-χαν ἀ-πό τά μά-τια του. Ὅ-ταν πῆ-γαι-νε ἐ-πι-σκέ-πτῃς, ὄ-λο πνευ-μα-τι-κά ἔ-λε-γε καί ἔκ-κλαι-γε. Γι' αὐ-τό ἦ-ταν ὄ-νο-μα-στός καί εὐ-ά-ρε-στος στόν Θε-ό. Ἐν τούτοις ἔλε-γε: «Ἄχ, τί-πο-τα δέν ἔ-κα-να ἐ-γώ, τί-πο-τα. Ξέ-ρω ἐ-γώ τί ἔ-κα-ναν οἱ Ἄ-γιοι. Ἐ-γώ τί-πο-τε δέν κά-νω. Στήν κό-λα-ση θά πά-ω. Πῶς θά σω-θῶ τό-σο ρά-θυ-μος πού εἶ-μαι;».



Ἔλεγε προφητικά γιά τό Ἅγιον Ὄρος, ὑπαινισσόμενος τίς προφητεῖες τοῦ ἀγίου Νείλου: «Σήμερα οἱ μοναχοί νηστεύουν ἀλλά φόβο Θεοῦ δέν ἔχουν. Θά ἔρθει καιρός πού τό Ἅγιον Ὄρος θά καταποντισθῆ στήνθάλασσα καί θά φαίνεται μόνο ἡ κορυφή τοῦ Ἄθωνα. Θά περνοῦν τά καράβια καί θά λένε οἱ ἄνθρωποι: “Ἐδῶ ἦταν τό Ἅγιον Ὄρος. Ἐδῶ ζοῦσαν μοναχοί πού νηστευαν, ἀλλά φόβο Θεοῦ δέν εἶχαν”».

*

Ο πατήρ Παχώμιος Κωνσταμονίτης διηγήθηκε: «Ὅταν εἶδα γιά πρώτη φορά τόν π. Φιλάρετο, τόν Ἡγούμενο τοῦ Κωνσταμονίου, μοῦ ἔκανε μεγαλύτερη ἐντύπωση ἀπό ὄλους τούς ἄλλους σαράντα μοναχοῦς πού εἶχε τό Μοναστήρι. Ἐλάμπε τό πρόσωπό του τόσο πολύ, πού μοῦ φάνηκε σάν ἄγγελος».

«Ἐγώ ἤμουν βουρδουνάρης ἐργάτης στοῦ Κωνσταμονίου. Κάποτε σέ ὥρα ἀκολουθίας μέ ἔβαλαν καί ἔψαλα ἔνα τροπάριο. Τό ἔψαλα ὠραῖα κι ὄλοι εὐχαριστήθηκαν. Τότε ὁ π. Φιλάρετος, ὁ Ἡγούμενος, μέ κάλεσε ἰδιαιτέρα καί μοῦ πρότεινε νά γίνω μοναχός. Μοῦ εἶπε γιά τήν ματαιότητα τῆς ζωῆς κ.λπ. Ἐγώ τοῦ εἶπα ὅτι θά τό σκεφθῶ. Δέν ἤθελα ὁμως νά γίνω μοναχός καί τόν κορόϊδεύα τόν Ἡγούμενο. Ἀλλά ἡ

προ-σευ-χή αὐ-τοῦ τοῦ ἄν-θρώ-που εἶ-χε με-γά-λη δύ-να-μη, ὅ-πως ἄ-πο-δεί-χτη-κε ἐκ τῶν ὑ-στέ-ρων. Μέ-ρω-τοῦ-σε πῶς πά-ω, ἄν ἄλ-λα-ξε κά-τι μέ-σα μου πρός τήν μο-να-χι-κή ζω-ή, καί ἐ-γώ τόν κο-ρό-ϊ-δευ-α. Ἄλ-λά σι-γά-σι-γά πράγ-μα-τι γι-νό-ταν μία ἄλ-λα-γή μέ-σα μου. Με-τά ἄ-πό τρι-σή-μι-σι μῆ-νες εἶ-χα τέ-τοι-α ἄλ-λα-γή, ὥ-στε ἔ-να πρῶί πῆ-γα στόν π. Φι-λά-ρε-το καί τοῦ εἶ-πα ὅ-τι ἄ-πε-φά-σι-σα νά γί-νω μο-να-χός. Τό-τε ἐ-κεῖ-νος μοῦ ἔ-δει-ξε τό κομ-πο-σχο-ί-νι του καί μοῦ εἶ-πε: “Παι-δί μου, νά ἤ-ξε-ρες πό-σα κομ-πο-σχο-ί-νια ἔ-κα-να γιά νά ἔρ-θῃς σ’ αὐ-τή τήν στιγ-μή νά μοῦ πῆς ὅ-τι θά γί-νω μο-να-χός! Ἦ-ξε-ρα ὅ-τι ἐ-σύ μέ κο-ρό-ϊ-δευ-ες, ἄλ-λά ἐ-γώ προ-σευ-χό-μουν συ-νε-χῶς. Νά ἄ-πο-κτή-σης ἄ-κτη-μο-σύ-νη καί τε-λεί-α ὑ-πα-κο-ή. Νά μά-θῃς δέ τούς χαι-ρε-τι-σμούς τῆς Πα-να-γί-ας καί νά τούς λές, ὅ-που καί ἄν εὐ-ρί-σκε-σαι”».

«Ὅ-πο-τε πή-γαι-νε ὁ π. Φι-λά-ρε-τος μέ τά ἄ-για Λεί-ψα-να ἢ μέ κάποια εἰ-κό-να στόν κό-σμο γιά προσ-κύ-νη-ση, πάν-το-τε σχε-δόν γί-νον-ταν ἔ-να-δύο θαύ-μα-τα. Ὅ-ταν γύ-ρι-ζε στό Μο-να-στή-ρι, μᾶς ἔ-λε-γε γιά τά θαύ-μα-τα πού γί-νον-ταν».

«Ἦρ-θε κά-πο-τε ἔ-νας ἰ-ε-ρέ-ας νά ἐ-ξο-μο-λο-γη-θῆ στόν π. Φι-λά-ρε-το. Τοῦ ἄ-νέ-φε-ρε ὅ-τι κιν-δυ-νεύ-ει νά πέ-ση σέ πορ-νεΐ-α, γι-α-τί ἡ γυ-ναΐ-κα τοῦ Ἄ-στυ-νό-μου τοῦ ἐ-πε-τί-θε-το συ-νε-χῶς. Τόν πα-ρα-κα-λοῦ-σε ὁ ἰ-ε-ρεύς τόν π. Φι-λά-ρε-το νά τόν βο-η-θή-ση. “Κα-λά”, τοῦ ἀ-πάντη-σε, “πή-γαι-νε καί ὅ-τι μπο-ρέ-σω θά σέ βο-η-θή-σω”. Ὅ-ταν ὁ ἰ-ε-ρεύς ἐ-πέ-στρε-ψε στό χω-ριό του, Ἦρ-θε ἡ σύ-ζυ-γος τοῦ Ἄ-στυ-νό-μου καί τοῦ εἶ-πε: “Κρῖ-μα, φεύ-γου-με ἀπ’ ἐ-δῶ. Ἦρ-θε ἔ-να ἐ-πεῖ-γον τη-λε-γρά-φη-μα ἀ-πό τό ἀρ-χηγεῖ-ον τῆς Χω-ρο-φυ-λα-κῆς νά φύ-γου-με ἀπ’ ἐ-δῶ. Ἦρ-θα νά σέ ἀ-πο-χαι-ρε-τή-σω”. Τό θαῦ-μα τῆς προ-σευ-χῆς τοῦ π. Φι-λαρέ-του συ-νε-τε-λέ-σθη».

«Ὁ π. Φι-λά-ρε-τος εἶ-χε πο-λύ με-γά-λη τα-πεΐ-νω-ση. Κά-πο-τε μοῦ εἶ-χε ἀ-πα-γο-ρεύ-σει νά πά-ω σέ μία πα-νή-γυ-ρη. Σκαν-δα-λί-σθη-κα καί στε-νο-χω-ρή-θη-κα πο-λύ. Τό-τε ἤ-μουν στό ἀρ-χον-τα-ρί-κι. Ἦρ-θε καί χτύ-πη-σε τήν πόρ-τα. Ἐ-γώ κα-τά-λα-βα ὅ-τι εἶ-ναι ὁ Γέ-ρον-τας καί δέν ἀ-πάν-τη-σα κα-θό-λου. Ἐ-φυ-γε χω-ρίς ν’ ἀ-νοί-ξη τήν πόρ-τα. Τήν ἐ-πο-μέ-νη ξα-νάρ-χε-ται. Μό-λις χτύ-πη-σε, λέ-ω “ἐμ-πρός”, ἀ-νοί-γει καί μπαί-νει μέ-σα. Μό-λις μπῆ-κε, τόν βλέ-πω κλαί-γον-τας νά μοῦ βιά-ζῃ τρεῖς με-τά-νοι-ες καί νά μοῦ ζη-τά-η συγ-χώ-ρη-ση πού δέν μ’ ἄ-φη-σε νά πά-ω στήν πα-νή-γυ-ρη. “Παι-δί μου, συγ-χώ-ρε-σέ με, μέ μάλω-σε ὁ Πρω-το-μάρ-τυς Στέ-φα-νος πού δέν σ’ ἄ-φη-σα νά πᾶς στό πα-νη-γύ-ρι. Συγ-χώ-ρε-σέ με”».

«Ἐ-μέ-να κά-πο-τε μοῦ ἀ-πε-κά-λυ-ψε ἰ-δι-αι-τέ-ρως, καί δέν γνω-ρί-ζω ἄν τό ἔ-χη πεῖ καί σέ ἄλ-λον, ὅ-τι πολ-λές φο-ρές κα-τά τήν θεί-α Λει-τουρ-γί-α ἄ-κου-σε ψαλ-μω-δί-ες ἀγ-γέ-λων καί αἰ-σθάν-θη-κε ἄρ-ρη-τη εὐ-ω-δί-α».

«Ἦρ-θε κά-ποι-ος καί πα-ρα-κα-λοῦ-σε τόν π. Φι-λά-ρε-το νά σώ-ση τό παι-δί του πού τό εἶ-χαν πά-ρει οἱ ἀν-τάρ-τες μέ τό ζό-ρι, τό ἔν-τυ-σαν, τοῦ ἔ-δω-σαν καί ὄ-πλο. Αὐ-τό ὄ-μως με-τά ἀ-πό μέ-ρες δρα-πέ-τευ-σε καί πῆ-γε σπί-τι του. Τό-τε τόν ξα-νά-πια-σαν καί ἀ-πε-φά-σι-σαν νά τόν ἐ-κτε-λέ-σουν, για-τί λι-πο-τά-κτη-σε. Οἱ προ-σευ-χές πού ἔ-κα-νε ὁ π. Φι-λά-ρε-τος για-τό παι-δί τοῦ χω-ρι-κοῦ ἔ-κα-ναν τό θαῦ-μα τους. Εἶ-χαν ἀ-πο-φα-σί-σει νά τόν σκο-τώ-σουν ἀ-μέ-σως μό-λις φθά-σουν στήν ἔ-δρα τους. Ὅ-ταν ἔ-φθα-σαν, εἶ-πε ἕ-νας ἀ-πό ὄ-λους: “Ἄς πε-ρι-μέ-νου-με τόν ὑ-παρ-χη-γό κα-λύ-τε-ρα καί κα-τό-πιν τόν του-φε-κί-ζου-με”. Ὅ-ταν ἔ-φθα-σε ὁ ὑ-παρ-χη-γός, τοῦ ἀ-νέ-φε-ραν τό πε-ρι-στα-τι-κό. Αὐ-τός σκέ-φθη-κε λί-γο καί ὕ-στε-ρα εἶ-πε: “Ντύ-στε τον καί δῶ-στε του ὄ-πλο”. Κα-τό-πιν τοῦ ξα-να-εἶ-πε: “Πή-γαι-νε τῶ-ρα καί φέ-ρε μας νε-ρό, για-τό νά πει-σθοῦ-με ὅ-τι εἶ-σαι πι-στός καί δέν θά ξα-να-λι-πο-τα-κτή-σεις”. Τό παι-δί πῆ-γε για-τό νε-ρό καί βρί-σκον-τας τήν εὐ-και-ρί-α πάλι λι-πο-τά-κτη-σε. Ἐ-φθα-σε στήν ἰ-ε-ρισ-σό καί πα-ρα-δό-θηκε στόν Στρα-τό».

Ὁ π. Χε-ρου-βεῖμ Κων-στα-μο-νί-της δι-η-γή-θη-κε: «Εἶ-χε δι-ο-ρα-τι-κό χά-ρι-σμα ὁ Γέ-ρον-τας (Ἡ-γού-με-νος Φι-λά-ρε-τος). Ὅ-ταν ἐ-ξω-μο-λο-γοῦ-σε, ἐ-νί-ο-τε ἔ-λε-γε: “Ναί, κα-λά, ἀλ-λά ἐ-κεῖ-νο πού πῆ-ρες, νά τό ἐ-πι-στρέ-ψης. Ἐ-κεῖ-νο πού ἔ-κα-νες δέν σκε-φτό-σουν νά τό ἐ-ξο-μο-λο-γη-θῆς”. Πολ-λούς, πού πρῶ-τη φο-ρά ἔρ-χον-ταν νά ἐ-ξο-μο-λο-γη-θοῦν, τούς ἀ-πο-κα-λοῦ-σε μέ τά ὀ-νό-μα-τά τους. Ἐ-πί-σης εἶ-χε καλ-λι-ερ-γή-σει καί τή νο-ε-ρά προ-σευ-χή».

«Ὅ-ταν εἶ-χε γε-ρά-σει καί δέν μπο-ροῦ-σε νά ἀ-νέ-βη τίς σκά-λες, πε-ρί-με-νε στό πρῶ-το σκα-λο-πά-τι καί κα-τό-πιν σάν που-λί ἀ-νέ-βαι-νε ἐ-πά-νω. Ὁ φύ-λα-κός του Ἄγ-γε-λος τόν ἀ-νέ-βα-ζε. Ἐ-να βρά-δυ πού συ-νέ-βη τό ἴ-διο, τόν ἄ-κου-σα νά λέ-η: “Σέ κου-ρά-ζω καί σέ-να, Ἄγ-γε-λέ μου-”».

«Ὅ-ταν ἤ-μουν ἀρ-χά-ριος μο-να-χός, λί-γο πρίν πε-θά-νη, μοῦ εἶ-πε:

-Πάν-τα νά κρα-τᾶς πι-σι-νή, παι-δί μου.

-Τί ἐν-νο-εῖς, Γέ-ρον-τα, τόν ρώ-τη-σα.

-Ὅ-ταν με-γα-λώ-σης, θά τό κα-τα-λά-βεις.

»Πράγ-μα-τι ἔ-πα-θα πολ-λές ζη-μι-ές, δι-ό-τι ἐ-ξαν-τλοῦ-σα ὄ-λες μου τίς δυ-νά-μεις σέ δι-ά-φο-ρα ἔρ-γα καί ὑ-πο-θέ-σεις καί τό-τε κα-τά-λα-βα αὐ-τό πού ἐν-νο-οῦ-σε ὁ Γέ-ρον-τας».

«Ἦ-ταν ἡ-μέ-ρα Τε-τάρ-τη καί μοῦ εἶ-πε:

-Μέ-χρι τήν Κυ-ρια-κή θά πε-θά-νω, παι-δί μου.

-Ποῦ τό ξέ-ρεις, Γέ-ρον-τα, τόν ρώ-τη-σα.

-Μοῦ τό εἶ-πε ὁ Ἄγ-γε-λός μου, ἀ-πάν-τη-σε.

»Πράγ-μα-τι ἐ-κοι-μή-θη τό Σάβ-βα-το βρά-δυ στίς 22 Ἰ-α-νου-α-ρί-ου 1963».

Πηγή: enromiosini.gr